

– Sillä koiralla oli sukat! Se käveli kadulla, ja sillä oli sukat! saksalainen **Michael Brake** kertoo ihmeissään.

Berliinissä asuva Brake on ensimmäistä kertaa Lapissa – ja Suomessa ylipäätään. Muutaman päivän ajan hän on tutustunut Äkäslompoloon. Toiveissa on paitsi nähdä revontulia ja kokea muuta Lappi-eksotiikkaa, myös löytää kiinnostavia aiheita kerrottavaksi saksalaisissa lehdissä.

Tavallisesti Brake työskentelee toimittajana Die Tageszeitung (Taz) -päivälehdessä, mutta nyt hän on tullut pariksi kuukaudeksi Suomeen kansainvälisen toimittajajärjestön IJP:n järjestämään vaihtoon. Täältä hänen on tarkoitus tarjota juttuja eri lehtiin. Mahdollisia aiheita on jo löytynyt.

– Yöjunista voisin kirjoittaa ja

siitä, että täällä myydään karhuhampurilaisia. Ja potkukelkoista! Olen nähnyt eri-ikäisten liikkuvan niillä kaupalle. Niitä on myös ihan pieniä, lasten malleja, hän innostuu.

Perinteisiin Lappi-aiheisiin, kuten poroihin, moottorikelk-kasafareihin ja Joulupukkiin, hän on toki törmännyt, mutta eniten kiinnostusta herättävät suomalaissilmään ei-niin-ilmeiset aiheet. Olemme sopineet tapaavamme iltapäivällä, kun Brakelta saapuu viesti.

Tanssit ovat vielä kesken.Mitkä tanssit?

 No täällä Äkäshotellilla.
Täällä on sali täynnä paritansseja tanssivia ihmisiä!

Lunta tulvillaan

Monet kummastelun aiheet liittyvät lumeen ja sen valtavaan

määrään. On kinoksiin hautautuneita henkilöautoja ja polkupyöriä, joista pilkistää vain pikkuinen osa: sivuikkuna, satula tai ohjaustanko. Erikoista Braken mielestä on sekin, että ohjattuja pyöräretkiä ja vuokrapyöriä on tarjolla myös kovilla pakkasilla.

Kylänraitilla naurattaa suojatie, joka on saanut kaksinkertaisen valkoisen raidoituksen: ensin maalista, sitten lumesta. Puiden latvoissa ja oksilla puolestaan on siellä täällä yksittäisiä, suunnattomia möhkäleitä lunta, muistona tykkypuuajasta.

– Olin kyllä nähnyt kuvia tykkypuista, mutta niissä kuvissa puut ovat kokonaan lumen peitossa, hän sanoo.

Rovaniemellä Brake kummastelee ulos lasi-iglujen sisälle tuotuja ravintolapöytiä ja iglujen sisällä aterioivia ihmisiä sekä hiihtämään suuntaavia koululuokkia.

- Tietysti tiesin, että täällä olisi kylmä ja paljon lunta. Jännittävää on kuitenkin nähdä, miten se näkyy arjessa.

Revontulijahdissa

Pakkasen vaikutuksesta arkeen Brake pääsee itsekin osalliseksi, kun kolmenkympin pakkasjakso vyöryy maaliskuun lopulla Tunturi-Lappiin juuri hänen vierailunsa aikaan. Pitkään kylmillään seisseen auton käynnistys revontulijahtia varten ei olekaan itsestäänselvyys.

- Ei tätä voi saman tien sammuttaa, vaan nyt täytyy ajaa pidempi matka ja ladata akkua, kerron, kun teemme lähtöä.
- No mikä ettei, mutta ei ajeta liian kauaksi sivilisaatiosta, vai mitä? hän myöntyy.

Revontulijahti osoittautuu nimensä mukaisesti jahdiksi. Ennusteen mukaan mahdollisuuksien pitäisi olla kohtalaiset, mutta taivaalla häivähtää vain kelmeä valojuova.

– Onko tuo vai eikö ole?

Vasta paluumatkalla Äkäslompoloon hento vihreä viiva halkoo taivasta juuri puidenlatvojen yläpuolella.

– Kai tuo lasketaan.

Kyseessä on kolmas yö, kun Brake metsästää revontulia. Kahtena edellisenä hän on hypännyt tuon tuosta ulkona aina sen mukaan, mitä netin reaaliaikaisilla avaruussää- ja revontulisivuilla kerrotaan. Joka kerta se on vaatinut talvikamppeiden pukemista päälle.

 Se on kuin saksalainen peli, jota lapset leikkivät synttäreillä. Päästäkseen haukkaamaan suklaata pitää ensin suorittaa tiettyjä tehtäviä, esimerkiksi vapautua huivista, johon kädet on sidottu. Aikaa on kuitenkin vähän, ja yleensä tämä ei onnistu, hän kertoo.

– Tässä nähdäkseen revontulia pitää ensin pukea päälleen toppavaatteet ja huivi ja pipo ja hanskat ja talvikengät. Ja kun sitten viimein pääsee ulos, hetki on mennyt, hän jatkaa.

Mieluusti Brake olisi nähnyt taivaan loimuavan, mutta heikko menestys ei lannista häntä.

– Oikeastaan se on parempi jutun kannalta. Nyt voin kirjoittaa jahdista ja siitä, kuinka revontulten näkeminen ei ole aina helppoa tai itsestään selvää, hän tuumii.

Johanna

KAUNEUTTA, HYVINVOINTIA

